

andre Love, som ikke ere af en saa omfattende Betydning, og med Hensyn til hvilke der ikke kan være en saa principiel Uoverensstemmelse, om man vil gaa den Vej eller ei — jeg vil blot henpege paa den Arraætte, som Herloven har forelagt til Revision — naar man ser hen til det, tror jeg, man bør betragte det som i højeste Grad usandsynligt, at denne Sags Tilendbringelse i Rigsdagen vil kunne ske i 2 Sessjoner; der vil uden Tvivl hengaa meget længere Tid. Jeg kommer derfor til det Resultat, at selv under de heldigste Forhold kan det ikke ventes, at denne Retsreform vil kunne træde i Kraft før om 5—6 Aar, og sandsynligvis vil det være meget længere. Derfor mener jeg, at det vilde være meget vigtigt at paaberaabe sig dette som en Grund til ikke at indrømme de Forandringer i de her omtalte Embedsmænds Stilling, som man maatte finde, at de have et billigt Krav paa. Hvad dernæst angaar det andet Punkt, at der kan være gyldig Grund til at foretage Forandringer i Klassifikationen, vil jeg naabent tilstaa, at hvis Retsbetjentene skulde vente paa Forbedring i deres Lønning, indtil det Tidspunkt kommer, hvor man ikke finder at kunne sige, at der kunde være Grund til at foretage Forandringer i Embedernes Inddeling, kunne de vente til Dommedag. Thi der gives ikke nogen Ordning i saa Henseende, overfor hvilken man ikke kunde gjøre gjældende, at det kunde være piffeligt at foretage disse eller hine Forandringer, at man kunde have Lyst til at gjøre endel Jurisdiktioner noget større, end de ere, eller omvendt. Den nu bestaaende territoriale Ordning i saa Henseende er jo truffen af Regjeringen og Rigsdagen i Forening, det er jo Rigsdagen selv, som har været med til at fastslaa denne Ordning, og den er fastslaaet i 10 Gange, dels i 1861, dels i 1870. Altsaa det, at man af Hensyn til Nødvendigheden af at overveje, om der ikke bør foretages Forandringer i den bestaaende Ordning, skulde undbrage sig fra at indrømme de forholdsvis beskudne Forandringer i Embedsmændenes Raar, som dette Lovforslag gaar ud paa, kan jeg virkelig ikke erkjende for begrundet. Som jeg før sagde, kan der ikke tænkes den Ordning, under hvilken man ikke kunde sige, at det er muligt at gjøre Forandring, og saaledes kan jeg ogsaa gjerne indrømme, at der i den nu bestaaende Ordning af Embederne kan være Et eller Andet at forbedre. Men dette Spørgsmaal er forpørigt ikke saaledes at løbe til, thi der bliver ved ethvert af disse Spørgsmaal at tage Hensyn til de lokale Forhold, og man kan ikke ubetinget i saa Henseende gaa efter Antallet af Indbyggerne i Jurisdiktionen. Man maa tage Hensyn til Kommunikationen og Befoerlighedene i Forbindelsen mellem Befolkningen og Embedskontorerne o. s. v. Der blev blandt Andet peget paa de saa Retskriverembeder, vi have tilbage her i Landet. Jeg vil dog sige, at jeg ikke tror, det vil kunne gaa an at

ophøre dem uden videre. Der har i de senere Aar med Hensyn til et Par af dem været Spørgsmaal om at foretage Forandringer ved Balancer; men de Onsker, der i den Henseende fremkom fra vedkommende Jurisdiktion, gik ikke ud paa at faae Skriverembederne rent og bart ophævede, men de gik ud paa at faae Jurisdiktionerne delte. Der var saaledes Forhandlinger af den Art i Gang med Hensyn til Skriverembedet i Hillerød. Det var vel der nok Befolkningens Onske, at Skriverembedet skulde ophøre at bestaa som særligt Embede, men saaledes, at man i Stedet derfor fik to Herredsfogder eller Retsbetjente, og der blev ført Forhandlinger i den Henseende med vedkommende Myndigheder. Sagen strandede imidlertid her som i saa mange andre Tilfælde, hvor lignende Spørgsmaal have været opstaaede, derpaa, at Amtsraadet ikke var villigt til at bevilge de foresøgte Udgifter, en saadan Ordning maatte medføre, idet den i Reglen vil medføre Udgifter til Opførelse af Arresthus, Thinghus og adskilligt Andet. Derfor vil jeg blot sige dette, at det gjerne kan være, at man ved en Overveielse af disse Forhold maatte komme til det Resultat, at det kunde være hensigtsmæssigt at nedlægge disse Skriverembeder; men jeg kan kun bebude, at man saa ved disse Overveielser utvivlsomt ogsaa vil komme ind paa det andet Spørgsmaal, om der da ikke i Stedet burde foregaa en Deling af Jurisdiktionerne, altsaa Oprettelse af flere Dommerembeder.

Hvad angaar de to Embeder i Odense og Aarhus, forekommer det mig, at det er saa tydeligt paavist, navnlig af den sidste ærede Taler, at disse to Embeder henhøre til de omfangsrigeste og besværligste i Landet, og at der navnlig i de to Embeder er foregaaet en saa paafaldende, for det ene Embedes Vedkommende en saa eksempeløs Forsøgelse af Forretningerne, at der vistnok maa siges at være al Grund til at stille disse to Embeder i 1ste Klasse. De ere besværligere end de fleste andre Embeder, der findes i denne Klasse — der er maaske kun to, der i Besværlighed kunne sættes i Klasse med dem, nemlig Nordre og Søndre Birk her ved Kjøbenhavn, — og hvad særligt Hensynet til Embedsmændene angaar, tror jeg rigtignok, man vil fremkalde en temmelig urigtig Forestilling hos ærede Tilhørere om de virkelige Forhold, naar man betegner dem som „gamle unge Mænd“. De ere begge Mænd mellem 40 og 50 Aar, og de kunne derfor ikke efter almindelig Betragtning anses som gamle unge Mænd. Tværtimod følger det af Sagens Natur, at det ikke er det Hensyn, der maa være afgjørende med Hensyn til Embedslønninger. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad Mindretallets ærede Ordfører bestemt udtalte særlig med Hensyn dertil, at Lønnen maa være afpasset efter Embedets Vigtighed og Besværlighed og ikke efter, om man